

Tr n Huy n Chi sinh năm 1959, là bà mẹ của 4 người con, cư dân Virginia Beach, tiểu bang VA, làm nghề nail.

Theo lời mẹ tôi kể thì trước năm 75 Ba tôi là lính V.N.C.H. Trước khi Sài Gòn thất thủ, Ba tôi chạy về kêu mẹ tôi thu dọn đồ đạc mẹ tôi đi Mỹ. Mẹ tôi là một người đàn bà đơn thuần, từ ngày chạy quanh quẩn nhà chăm sóc bà ngoại tôi, cảm ngày 2 bữa cho lũ con đói. Nghĩ thì cái violin nhấc đi qua mắt xích mà mình không hề quen biết, để bà ngoại thui thủi một mình quê nhà, mẹ tôi dứt khoát không chịu đi. Thế là ba tôi đành đi, để rồi đi tù cái tên Sông Bé.

Sau này mẹ tôi nhận nuôi ba tôi, mẹ tôi khi thấy bàn tay ba tôi chai cứng vì phải cuốc đất, đập đá, thân hình tiều tụy, gầy còm, tóc bạc trắng đầu, lòng mẹ tôi dậy lên một sự ân hận vô bờ bến...Mẹ tôi kêu ba tôi đi trốn trước khi đi ngụy, ráng kiếm củ khoai, củ mì ở Phụng Quan Âm.

Sau khi trốn tù 4 năm 8 tháng ba tôi được thả về. Thời đó ba tôi làm nghề đi kiếm củ mì sống, tấp xe đạp, bán cháo vớt phở vỉa hè, bán thuốc lá...bán quần áo cũ...

Một hôm có người đến giao dịch với ba tôi, họ nói họ là người của địa phương, chuyên lo giấy tờ cho những sĩ quan đi học tập cái tên đó đi đến học ở Mỹ theo diện H.O. Giá một tờ sổ là \$3000, địa phương mua, chúng nào có vé máy bay thì địa phương phần còn lại. Khi nói cũng biết là ba tôi vui mừng cái nào, cái violin nhấc đi qua mắt xích, đi đến bến bãi thì do làm ba tôi nôn nao, ăn không ngon, ngủ không yên. Ba tôi bàn với mẹ tôi là ông sẽ bán miếng đất họ hàng họ của bà nội tôi để đi lo địa phương. Lúc đó đất còn rẻ như bèo, bán đâu được \$1600 ba tôi đưa cho ông lo giấy tờ \$1500 như là ông ta giao lúc đó. Mẹ tôi cảm ơn ba tôi, vì mẹ tôi nói có thể đây là bản năng người cha tốt, nhưng ba tôi cảm ơn người con đòi làm theo ý của ông. Ông còn nói với người bạn tin vui về "Có cái gì thì sao không nắm lấy, thoát khỏi nơi đây, qua bên đó, dù đi đâu, chửi cái tiêu cũng được..." mẹ tôi nhớ lại 1 lần vì mẹ tôi không chịu đi, mà ba tôi lâm vào cảnh ngày nay, nên bà đành im lặng xuôi theo sự mẹ nh.

Thời đó địa phương cho địa phương rồi, ba tôi vui vẻ hẳn lên, không còn buồn nữa, chán đời như ngày xưa nữa, học tập đến trình độ làm gì khi đến đất Mỹ, thôi thúc chúng tôi học thêm sinh ngữ, y như là tháng sau sẽ đi không bằng.

Ngày qua ngày, đúng như tôi đoán, ba tôi bắt gặp. Cứ suốt này quá nặng, bao nhiêu hy vọng sụp đổ, tình thần suy sụp, ba tôi lâm trọng bệnh. Sau này mới tôi mới biết là nặng nặng tôi hết cả 5 năm mới đi, còn ba tôi chỉ hết cả 4 năm 8 tháng, nên hẳn không đi được đâu xét.

Đến khi tôi lập gia đình, tôi và chồng cùng 2 con đi vượt biên. Năm tháng tôi đi, chồng ngày thanh lịch, thì quê nhà ba tôi kiệt sức, bệnh nặng, hầu như quên cả ngày đêm, cả những ngày thiêu ăn sau khi hết cả. Dù bệnh mà không tiền thuốc thang, ba tôi vẫn phải cố gắng sống để chờ tin của tôi. Lúc đi chúng tôi ở trong trại tị nạn, không liên lạc được thông tin VN được, phải qua nước khác 3 rồi mới về nhà nước 3 chuyển đến VN. Tôi đi thu được tiền mới, làm gì thì tiền tay ba tôi được.

Sau khi được thanh lịch tôi đi qua đến Mỹ, rõ ràng đi đúng 5 năm đi được vào quốc tịch, rồi rảnh dảnh dảnh tiền đi mà bỏ lãnh ba tôi qua Mỹ. Tôi biết đó là việc nguy hiểm của ông, đi mà ông cứ mãi mất vọng. Chính việc vắng mặt như người lạ thôi thúc trong lòng ông, không bao giờ chấp nhận được, như nó mà ông còn có thể sống để mà đi, chứ đi.

Khi tôi chuyển bệnh xong sẵn sàng, về quê thăm ba mới chuyển đi báo tin con đã làm thủ tục đầy đủ mang ba qua Mỹ...ba tôi bây giờ yếu lắm, thậm chí có bình oxy. Đi không còn vọng, phải đi chuyển bệnh xe lăn, thậm chí tình trạng này làm sao đi được đến Mỹ... Thấy tôi nhìn ông ánh mắt âu u, ba tôi nói như tôi an ủi mình bệnh mới gì ng bu n bu n:

"Chị cái sự của ba không đi được nước ngoài, lúc còn sức khỏe thì không có cách gì đi, bây giờ có cách gì thì đã gần hết xa rồi, qua bệnh làm gì bây giờ con? Chị làm khi con thêm thôi. Mẹ khi ba như con mới cuốn phim ra, thấy mẹ y dĩa cháu nói: chào ông ngoi, ông khỏe không? Ông thấy con đang làm gì không? Hôm nay là ngày đi để lập, cả nhà nghe, con đang nộp tiền ngoài trại đây ông ngoi à! Thấy như hình ảnh đó, ba có cảm giác ba đang sinh hoạt chung dưới mái nhà của con... Con đừng bỏ tâm vọng chuyển đem ba qua bên đó nữa. Vợ là ba cũng đã mất nguy hiểm rồi..."

Tôi im lặng mà nghe lòng thẫn thẫn, đau như cắt, như có lẽ đã nghe một người nào nói: Khóc trong lòng, bây giờ mới thấy là hiểu được cảm giác đó. Thấy mẹ hiểu trong cuộc đời, tất cả mọi người ai cũng có những niềm riêng, mà chẳng ai cũng thành tựu được những việc của mình ./.

Chị Là Gì? c M

Tác Giả: Tr&#n Huy&#n Chi

Thứ Sáu, 21 Tháng 11 Năm 2008 06:50

Vi&#t đ&# t&#ng ba c&# a con